

Kytička

Příběh pojednává o malé dívce Emmě, která je vybavena obrovskou fantazií. Dívka je adoptována do jedné rodiny. S náhradními rodiči bydlí v domě s podkrovím a se zahradou, za níž se rozprostírá rozlehlý les. Do něj má však malá Emma zakázáno chodit. Vše probíhá v poklidu, avšak náhle umírá dívčina náhradní matka při autonehodě. K ní došlo tak, že spolu s Emmou jely na větší nákup do města. Náhle však Emma dostala v autě záchvat. Když matka viděla, jak se dívka svíjí-bolestí, neváhala a rovnou vyrazila do nemocnice. Dojet tam ovšem nestihly. Jejich auto dostalo smyk a bylo strženo jinými vozidly. Matka zemřela na následky zranění ihned na místě, malá Emma byla s lehčím zraněním transportována do nemocnice, odkud si jí za několik dnů vyzvedl její náhradní otec.

Od tohoto okamžiku už neproběhne nic tak lehce jako před nehodou. Dívčin náhradní otec je smutný, rozčilený, navíc viní svou adoptivní dceru ze smrti své ženy. Často pak sahá po alkoholu. Malá Emma je týrána a uvězněna v domě. Těchto smutných okolností si všímá třiatřicetiletá sousedka Ros, které se nelíbí Emminy modřiny na ruku. Otec však tvrdí, že jen upadla ze schodů. Emma vše odsouhlasí, protože má strach. Ros však něco tuší a důkladně pátrá, co se v tom zvláštním domě vlastně děje. Emma se uchyluje do úplné samoty ve svém pokoji. Tím sílí její fantazie. Po opakovaném týrání se nešťastná dívka pokouší několikrát utéct z domova; jde však pokaždé o marný pokus, a jí se dlouho nedaří vymanit se ze spárů agresivního otce.

Až jednou se jí konečně podaří uprchnout ze zahrady do lesa. Tam však naráží na černého zdivočelého psa Noxe, kterého si vytvořila ve své fantazii. Její představivost je tak silná, že všechno vypadá skutečné. Ted už to není jen její otec, kdo je proti ní, zároveň je to i její vlastní představivost! Dívka běží lesem a dobíhá až na palouk, na němž zakopává o pařez.

Jakmile se Emma vzpomene z pádu, uvidí před sebou rozkvetlou kytku. Fantazie začíná pracovat a Emma si, aniž by vědomě chtěla, pro obranu stvoří novou kladnou postavu, která vylézá ze země. Emma však neví, že tato bytost je hodná, proto se nejprve bojí. Záhy k ní doběhne černý pes Nox, kterého ten neznámý tvor zahání zpět do lesů. V tu chvíli Emma poznává, že stvoření je hodné. Skamarádí se spolu a dosud bezejmenné stvoření dostává jméno pan Kytička. Je to díky té rozkvetlé kytce na jeho hlavě. Pan Kytička je asi 2,5 metru vysoký, jeho dlouhé nohy připomínají kořeny stromů a jeho kůže vypadá jako kůra, ale nic takového to není. Jde o jakýsi mix, napůl člověk - napůl dřevo. Emma si nového kamaráda přivádí domů, aby ho představila svému okolí. Jenže jeho nikdo nevidí. Otec jí zase začíná bít za to, že si vymýšlí. Pan Kytička však s dívkou tráví hodně času, a tak si otec myslí, že Emma blázní. Sousedka Ros pátrá po souvislostech a je si vědoma skutečnosti, že dívka modřiny určitě nemá z pádu. Emma dostává povolení vycházet do zahrady. Tam se blíže seznamuje s Ros, které zároveň představuje i pana Kytičku. Ros z toho není nikterak překvapena, poněvadž ví, že Emma je ještě dítětem, které má svého imaginárního kamaráda. Ros se začíná vyptávat na její modřiny, ovšem Emma jí stejně neříká pravdu. S tím však Ros prozatím nemůže nic dělat.

S panem Kytičkou tráví dívka opravdu hodně času. Jednoho dne jí pan Kytička vezme do lesa. Procházejí jím a on jí ukazuje veškerou jeho krásu. Pouze ukazuje, protože mluvit neumí. Zároveň Emmě naznačuje, jak se může vypořádat s Noxem, černým psem z lesa. On ho zabít nemůže, takovou moc má pouze ona. Také jí předvádí, jak se zbavit modřin na ruku a na nohou.

Dívčinych útěků z domu si však všimne její otec. Rozhodne se ji hledat, aby ji opět mohl zmlátit. Najde ji v lese, celou od bahna, protože právě jím si obkládala modřiny. Sedí tam celá umazaná sama na pařezu. Pokouší se otci vše vysvětlit, avšak on jejím kecům, tak nazval její slova, nevěří. Násilím ji dovleče domů. Emma se dovolává pomoci pana Kytičky. Ten však jen stojí a smutně kouká. Nemůže nic dělat. Po přetrpěném výprasku k ní pan Kytička přichází. Dívka je na něj samozřejmě naštvaná a vyhání jej z domu se slovy, ať se k ní už nevrací. Pan Kytička je nesmírně smutný a odchází zpět do lesa. Emma od té doby les nenavštěvuje. Dívka se více baví se svou sousedkou Ros. To se jejímu otci také nelíbí, přičemž Emmě vyhrožuje, že pokud té ženě něco vyradí, oběma jim ublíží.

Emma navštěvuje Ros tajně, děje se tak díky žebříku, který jí Ros pokaždé přistavuje k plotu. Postupně začíná vyplouvat na povrch to, proč má dívka samé modřiny. Ros kontaktuje policii. To je ovšem stejně marné, protože i před policisty se otec ze všeho vymlouvá a také Emma, poněvadž má strach, se chová stejně jako dosud, tudíž vše popírá. Po odjezdu policie je dívka znovu zmlácena. Dostává i přísný zákaz navštěvovat Ros, jinak jí bude opravdu ublíženo. Emmě nezbyvá nic jiného než souhlasit. Opět je doma uvězněna a dovolává se pomoci pana Kytičky. Nic se však neděje, dívka je neustále sama. Když jednoho dne usne, zdá se jí sen o rozlehlém lese a o střetu psa Noxe s panem Kytičkou. Čím je Emmina moc slabší, tím je Nox silnější, naopak síly pana Kytičky slábnou a slábnou, když v něj Emma nevěří. Dívka se úlekem probouzí z děsivého snu a hledá způsob, jak se dostat z domu. Když se jí to podaří, běží honem do lesa, pak zase na louku, na níž potkala pana Kytičku. Uvidí, jak pan Kytička leží a kolem něj chodí Nox. Emma se pokouší vzpomenout si na radu pana Kytičky, jak zneškodnit Noxe. Když si vzpomene, vystartuje ze svého úkrytu rovnou mezi ty dva a ocitá se uprostřed. Upřeně sledovala Noxe, což ale nijak nezabíralo. Když už se Nox připravoval k útoku, Emma ještě z posledních sil nahlédla do své hlavy. Nox se rozběhl, Emma natáhla ruku. Nox zastavuje. Kořeny stromů totiž vystoupily ze země a obklopily Noxe. Začaly jej svazovat a táhnout pod zem, neboť Emma začala v pana Kytičku opět věřit. Pan Kytička vstává ze země, avšak dívka se zase propadá do bezvědomí. Pan Kytička ji zvedá a v náručí ji odnáší domů do postele.

Ráno Emmu probouzí otcův rozčilený křik, jak to zase vypadá, že je celá špinavá od bláta. Vytáhne ji z postele, párkrát ji i uhodí. Ros zaslechne u snídane hrozný křik. Je jí z toho už do pláče. V době odpoledního klidu si Emma malovala na zahradě. Jakmile zahlédla Ros na zahradě, zamávala na ni, na nic nečekala a běžela k plotu. Emma Ros prozradila, že její otec není právě doma a že neví, kdy se z hospody vrátí. Ros tedy nabídla Emmě, aby k ní zašla; Emma neodmítla. Doma si sedly ke stolu a povídaly si. Ros opět zpozorovala nové modřiny na dívčinych rukou a nohou. Ten pohled už nemohla snést. Společně pak čekaly, až se Emmin otec vrátí z hospody domů.

Ros se rozhodla Emmě pomoci, a tak i přes dívčin nesouhlas přelezla společně s ní plot a vklouzly do Emmina pokoje. Prohlížely si obrázky, které Emma namalovala; byl na nich vyobrazen většinou pan Kytička. Emma sousedce o něm vyprávěla, zároveň jí vylíčila, jak se vypořádala se psem Noxem. Najednou se ve dveřích objevil naštvaný otec. Uhodil Ros a rozkřičel se, co že si to vůbec dovoluje lézt na cizí pozemek a bez jeho svolení se bavit s jeho dcerou! Ros se samozřejmě brání, ovšem v tu chvíli nic nepomáhá, protože otec je opilý a je schopen v návalu zlosti všeho. Ros mu vyhrožuje, že na něj zavolá policii. To ho ještě více rozčílí. Ze strachu, že by jej mohli zatknout a odsoudit, chytil Ros za vlasy a táhl ji do domu. Emma ze všech sil bouchá do svého otce pěstmi. S ním to však ani nehne. Dívka se mrštně zvedá a běží za ním. Dostanou se do místnosti v domě. Tam dostává Ros silnou ránu, po níž usíná. Když se po několika minutách probouzí, slyší nářky a nadávky. Proto se donutí rychle

vstát a vyběhne po schodech do podkroví. Otvírá dveře a vidí, jak Emma leží na zemi a otec do ní vší silou kope. Neváhá a se zraněnou hlavou běží Emmě na pomoc. Pokouší se otce nějak zastavit. Nějakou dobu se spolu přetahují, ale on je silnější a odhazuje Ros na zeď. Ta naráží hlavou o stěnu a sesouvá se k zemi. Otec pokračuje v mlácení. Emma ještě z posledních sil volá v duchu pana Kytíčku. I přes to, že je Emma fyzicky již hodně slabá, uvnitř je tak silná, že by dokázala pohnout s celým domem!

Najednou se z lesa začal ozývat hluboký křik. Otec se zastavil a zadíval se směrem k oknu. Pak k němu došel. Teď bylo slyšet silný dupot. Otce z toho zvuku začalo mrazit. Pak náhle zaduněla v přízemí silná rána. Způsobil ji pan Kytíčka, který hledal Emmu. Jak byl nervózní, protože nemohl najít schodiště, vydával podivné zvuky; chvílemi jakoby hluboké tóny, které záhy přecházely v jakési vysoké kvičení. Jakmile našel schodiště, ihned vyběhl nahoru. Rozrazil dveře. Udivený otec už stál proti němu. Nestáčil však udělat vůbec nic. Pan Kytíčka k němu přistoupil, levou rukou ho chytil pod krkem a vyzvedl ho až ke stropu. Otec vyděšeně koukal, držel se ho za ruku a kopal nohama. Pan Kytíčka zařval svým mocným hlasem a pravou rukou udeřil otce takovou silou do hlavy, že se na zdi objevila krev. Emma dosud nehybně ležela na zemi, zesláblá tak, že se nemohla ani pohnout. Ros nevěřícně hleděla na pana Kytíčku; probrala se totiž ve chvíli, co zaslechla jeho mocný dupot. Pan Kytíčka pohlédl na Ros a zároveň spatřil Emmu, která pomalu umírala; současně s tím, odcházela i jemu síla; zase se stával pouhou představou. Spadl na kolena a ze všech sil se ještě pokoušel doplazit k Emmě. Jakmile se mu to podařilo, uchopil ji za ruku. Dívka však přestala dýchat. Ros se rozplakala.

Když pan Kytíčka poznal, že se stala tato hrozná věc, mocným hlasem zařval a začal rukou mlátit o podlahu. Vydával tak obrovské rány, že se celý dům otřásal. Podlaha začala kolem něj a Emmy praskat, až se náhle probořila a pan Kytíčka i Emma padali kamsi pod zem, do hluboké propasti. Všechno se začalo sesouvat dolů, praskaly žárovky, padala omítka, všechn nábytek mizel v té tmě. Ros se vzpamatovala a utíkala ke dveřím. Proběhla celým domem, jen aby se z té hrůzy dostala ven. Za ní se sesouvaly trámy a odlétávaly kusy zdí. Když už konečně byla venku, zastavila se a najednou uviděla, jak se celý dům propadá do země, až celý zmizel. Na povrch náhle vystoupila tráva. Ros si setřela poslední slzu a vydala se k místu, kde stál sousední dům. Na tom místě vyrostla malá kytíčka, stejná, jakou měl pan Kytíčka na své hlavě.

Daniel Bielčík, MU2
Střední škola uměleckomanažerská, s. r. o.
Táborská 185
Brno
615 00